

## Kauniston kanavalla

Harmaa ja kostea hämäryys asuu maiseman yllä. Intiaanikesän muistoina kurkiaurat viipyilevät vielä taivaankaarella. Puutarhojen runsaus on siirtymässä kellareiden komeroihin, talven kulutusta varten. Vehreys vielä kuitenkin vallitsee, joskin kirkkaissa väreissään loistava syksyn ruska lisääntyy päivä päivältä. Syksyn lyhenevissä päivissä voi yhä kuitenkin tuntea osan menneen kesän lämmöstä ja valoisuudesta. Pimeä ja kylmä marraskuu on vielä kaukana.

Elokuun puolivälissä oli lehdissä uutinen paikallisen koulun muuttumisesta kaksiopettajaiseksi. Tosiaisoille ei voi mitään, ja oppilaskadon ollessa sellainen, päätös oli kenties pakon sanelema. Tapa millä päätös toimeenpantiin, oli kuitenkin vähintäänkin tyrmistyttävä. Pitkäaikainen, elinikäinen sitoutuminen kotiseudun ikäluokkien kasvatustyöhön ei painanut missään, kun opettajiksi pienentyneeseen kouluun sai jäädä kaksi lyhyemmän työhistorian omaavaa opettajaa. Uusi työmaa olisi jossain hevonenkuudessa, 50 kilometrin etäisyydellä olevassa koulussa.

Siirtopäätös ja siihen johtanut kaksiopettajaisuuteen siirtyminen oli kuin suoraan entisen Ullavan ajoilta. Kateus ja nurkkakuntalaisuus ovat nyt vain saavuttaneet myös kaupunkimme päätöksenteon. Ehkä nämä ovat niitä ominaisuuksia, joita kuntaliitos toi perintönä edesmenneeltä Ullavan kunnalta. Eihän niitä esiintynyt kaupungin päättävissä elimissä ennen kuntaliitosta. Eihän?

Koulun pihalle on kesän kuluessa ilmestynyt, kai kiipeilyseinäksi tarkoitettu, mutta lähinnä Berliinin muurin kappaleelta vaikuttava välituntien virike. Oliko ehkä tarkoitus rakentaa muuri koulun ympärille, mutta rahat ovat riittäneet vain yhteen aidan kappaleeseen. Mentaalinen muuri kuitenkin rakentuu päivä päivältä koulumäen ympärille. Paikka ei kerta kaikkiaan ole enää samalla tavalla osa kylän elämää.

Kaupunki aikoo jakaa Kokkolan kaupungin historiasta paikallisiin kouluihin oppimateriaaliksi ja tulevien päättäjäsukupolvien innoittajaksi ja elämänohjeeksi. Tätä ”Pientä punaista kirjaa” kun on sattunut jäämään lojumaan varastoihin satametrinen pylvään korkuinen pino. Parempaa ja paikallisesti mielenkiintoisempaa lukemista koulukkeille olisi esimerkiksi Ullavan Joulu lehdet 79–06 CD-kokoelma. Saatavana Ullavan aluetoimistolta.

Toukokuisen lämpöaallon innoittamana asettamani tavoite; käydä uimassa Ullavanjärvessä synttäreistä nimppareihin, lähestyy täyttymistään. Tämän päivän jälkeen enää yhdeksän pulahdusta. Heinäkuun helteillä tavoitteeseeni tuli kuitenkin haiseva este; sinilevä valtasi käyttämäni Ojansuun uimapaikan.

Asiassa ei sinänsä olisi ollut mitään epäselvää, mutta paikan nimeäminen uudestaan virallisissa tiedotuksissa Joensuun uimapaikaksi herätti ärtymystä. Sinänsä pieni virhe, mutta osoittaa uusien virkamiestemme tietämättömyyttä. Yli kaksisataa vuotta käytössä ollut nimi oli vaihtunut, koska uimaranta vain nyt sattui sijaitsemaan joensuussa. Alun perin nykyinen joki on ollut toiseen suuntaan laskeva Kylmäoja, mutta yli-inhimillisten ponnistusten tuloksena se on käännetty vuodattamaan järven vedet uuteen lasku-uomaan. Tästä johtuu käytetty nimi Ojansuu.

Muutenkaan ei tunnu tieto paikallisesta nimistöstä saavuttavan päättäjiä. Osoitus tästä oli Kylmäoan vartta kulkeneen tien nimeäminen Joenrannantiekseksi. Oikea nimi olisi ollut Kylmäojantie – Kalldikevägen. Lisäksi paikallisten korvaan särähtää ilkeästi -Länttä nimen käyttö; Joku kaivaa litiumia läntässä, eikä suinkaan Läntällä, kuten paikallinen sanoisi.

On joitain paikannimiä mitä ei paikallisistakaan moni vielä tiedä. Yksi sellainen on Kauniston kanava, minne lähdän tästä heti kohta pulahtamaan.



**RAUNO NIIRANEN**

rauno.niiranen@suomi24.fi